

Saff-ı evvel ağabeylerin; sadece Risale-i Nur okumalarını, başka eserlerden istifade etmemizi önermemelerini nasıl anlayabiliriz?

Bazı şeyleri içinde bulunduğu dönemin şartları ile değerlendirmek gerekir. Üstadımızın döneminde dinsizlik her yeri kasıp kavururken Risale-i Nur bir itfaiye edası ile bu yangını söndürmeye çalışıyor. Üstelik Risale-i Nur kadar dinsizlik karşısında bu denli dayanabilecek başka bir tefsir başka bir izahat da bulunmuyor.

Risale-i Nur hizmetinin maddi imkanları yok denecek kadar az. Risale-i Nur'un yazılması ve çoğaltılması için çok kalemlere çok insanlara ihtiyaç var. Ve bu insanların başka şeylere ayıracak ne zamanları var ne de mesaileri. Sadakat ve azami bir gayret ile Risale-i Nur'un talim ve tebliği gerekiyor.

Bu inceliği ve bu gerçeği idrak etmiş Nur kahramanlarının, bütün gücünü ve gayretini Risale-i Nur'un neşrine sarf etmeleri elzem bir durumdur. Yoksa şartlar normal olsa idi, Risale-i Nur'u birinci esas yapmakla beraber, diğer eserleri onlar da okur ve teşvik ederdi, diye düşünüyoruz.

Çünkü her tefsirin her ilim dalının hususiyeti ve fazileti birbirinden başka ve farklıdır; "*Ben birisini alırım, diğerlerine ihtiyaç duymam.*" demek ifrat bir bakış açısı olur. Risale-i Nur bu asrın ilacıdır ve öncelik sırası ona aittir. Lakin diğer tefsirler ve kaynakların da kendine göre ayrı bir değeri, ayrı bir fazileti vardır. İhtiyaç duyan bunlara da müracaat edebilir. "*Risale-i Nur'dan başka kitaplar okunmaz.*" diye mutlak bir yasak söz konusu değildir.

Kaldı ki, Üstadımız müteaddit yerlerde İslam kaynaklarını referans olarak vermektedir.

"Şu Pencere, imkân ve hudûsa müesses umum mütekellimînin penceresidir ve ispat-ı Vâcibü'l-Vücuda karşı caddeleridir. Bunun tafsilâtını, 'Şerhu'l-Mevâkif' ve 'Şerhu'l-Makasid' gibi, muhakkiklerin büyük kitaplarına havale ederek, yalnız Kur'ân'ın feyzinden ve şu pencereden ruha gelen bir iki şuaı göstereceğiz..."(1)

(1) bk. [Sözler, Otuz Üçüncü Söz, Otuzuncu Pencere.](#)